

ПРЕС КЛИПИНГ

15. октобар 2018.

НАСЛОВИ

Новајлији предузетнику месечни трошкови око 6.750 динара(стр.3)

Несрећа у фабрици „Нисал“, повређена два радника(стр.4)

Дуг пут од школе до посла(стр.4)

У многим војвођанским општинама изједначен број радника и пензионера(стр.5)

Истраживање: 34 одсто младих размишља да оде из Србије(стр.7)

Новајлији предузетнику месечни трошкови око 6.750 динара

Аутор: Марија Бракочевић

У првој години бизниса, почетник ће у просеку, осим месечне цене одржавања рачуна и е-банкинга, морати обавезно да плати и књиговодствене услуге

Овај октобар посебно је важан за све оне који планирају да покрену свој бизнис. Велика олакшица – ослобођење од плаћања пореза и доприноса на зараде за послодавца и до девет новозапослених, недавно је стартовала, а будући предузетници, односно оснивачи привредних друштава, требало би да знају да се за датум почетка коришћење ове погодности узима дан почетка обављања делатности, без обзира на то када су се уписали у регистар привредних субјеката.

Фиксни месечни трошкови за новајлије предузетнике у првој години пословања просечно ће износити 6.750 динара, а за привредна друштва 12.750 динара. Осим месечне цене одржавања рачуна и е-банкинга, у те трошкове урачунате су и обавезне књиговодствене услуге, које су уједно и најскупља ставка, прорачун је НАЛЕД-а. Када је реч о трошковима оснивања фирме, предузетницима је минимално потребно 1.860 динара, док оснивач привредног друштва у старту најмање треба да одвоји 7.620 динара. У цену су урачунати накнада за оснивање друштва, трошкови регистрације и објаве оснивачког акта, овера оснивачког акта и ОП обрасца, израда печата (опционо, али кошта 2.000 динара) и основни новчани капитал. Почетници у пословању ипак треба да знају да однедавно не морају да користе печат у пословању с банкама, а такође нису у обавези ни да издају папирне фактуре и достављају их партнерима поштом.

Нову меру пореског ослобођења не могу да користе једино предузетници паушалци, јер се по Закону о порезу на доходак грађана само предузетник и предузетник пољопривредник могу одредити на личну зараду. Први кораци у бизнису, подразумева се, почињу прибављањем докумената који су потребни пре регистрације у Агенцији за привредне регистре (АПР): одабир форме пословања и делатности, одређивање назива фирме, избор књиговође... Новина је да баш од 1. октобра пословно име предузетника обавезно мора да садржи име и презиме предузетника, ознаку „предузетник” или „пр” и адресу на којој послује. Добра вест за све новајлије је да фирме могу да региструју електронским путем, а е-пријава се попуњава у апликацији доступној преко портала АПР-а, где је омогућено и електронско плаћање платним картицама. Накнада за то стаје 1.000 динара. Следећи корак је пријава на обавезно социјално осигурање. Корисници мере пореског ослобођења остварују право на здравствено осигурање, док доприносе за обавезно осигурање за њих плаћа држава.

Да би новајлије у бизнису оствариле ово право, потребно је да се пријаве на Централни регистар обавезног социјалног осигурања (ЦРОСО). Важан податак за све њих је и да им за тих 12 месеци, на колико је орочено ослобођење од плаћања пореза и доприноса на зараде, неће тећи стаж – ни послодавцу ни новозапосленима.

Да би могли да послују треба да отворе и рачун код банке. Отварање рачуна за правна лица у већини банака се не наплаћује, али постоје одређени трошкови – уплата основног новчаног капитала за привредна друштва (за доо најнижи законом предвиђен износ је 100 динара), месечног одржавања рачуна око 450 динара и накнада за е-банкинг око 300 динара. На крају, новајлијама преостаје још да поднесу пореску пријаву преко портала Пореске управе, и то у року од две недеље од дана уписа у АПР.

Несрећа у фабрици „Нисал“, повређена два радника

Две особе су тешко повређене, а једна је задобила лаке повреде у фабрици „Нисал“ у Нишу, сазнаје Б92.

Несрећа се догодила током ноћи на преси за ливење АЛУ профила, јавља портал Б92.

Тројица радника превезена су у Ургентни центар КЦ Ниш, а један одмах отпуштен кући, док су двојица задржани на одељењу Клинике за пластичну хирургију.

Радници нису животну угрожени, јавља репортер из Ниша.

Они су задобили опекотине другог степена, са предње стране трупа и остају на лечењу, рекли су лекари.

Како сазнајемо, узрок повреда је преливање течног алуминијума.

Медији су раније пренели да се догодила експлозија и пожар у фабрици у Нишу, али полиција демантује те наводе.

„Није било ни експлозије, ни пожара“, рекли су у полицији, сазнаје Б92.

Дуг пут од школе до посла

Број незапослених у Србији ове године знатно је смањен, а мере активне политике запошљавања које спроводи Национална служба за запошљавање дају све боље резултате.

НСЗ је увео сајмове запошљавања у готово свим локалним самоуправама да би се незапосленима омогућио директан контакт с послодавцима који имају потребу за запошљавањем нових кадрова.

Директор НСЗ-а Зоран Мариновић издваја као посебно вредно у раду НСЗ-а управо то што је успостављено поверење свих актера и партнера на тржишту рада. То је и разлог што све више послодаваца преко сајмова запошљавања покушава да дође до кадрова који су им потребни, а велику подршку и помоћ пружа му управо НСЗ.

Међутим, нису сви сајмови запошљавања које организује НСЗ у намери да незапосленима пружи могућност да дођу до радног места успешни. Наиме, на неким се послодавцима јавља знатно више кандидата за посао него што им реално треба, док се на неким за понуђена радна места не јави ни приближно довољан број заинтересованих.

Тако је, рецимо, на недавно одржаном Сајму запошљавања у Бачкој Тополи више од 40 послодаваца понудило око 600 радних места, а предато је свега 250 биографија заинтересованих да добију посао. У понуди су били послови за раднике у области машинства и обраде метала, а тражили су се топионичари, ливци, оштрачи, заваривачи, бравари, металостругари, машински техничари, техничари на одржавању машина, техничари квалитета, радници у производњи пластике, гуме, корпица за трговине, месари, трговци, агенти осигурања, економисти...

То што се пријавило три пута мање заинтересованих кандидата него што је било понуђених радних места можда не би било чудно да у исто време у Бачкој Тополи није евидентиран 1.881

незапослени. Просто је невероватно да су на евиденцији незапослених, а да понуђена радна места не сматрају добром приликом да конкуришу и покушају да промене свој статус.

Шанса да нешто науче

Пошто се постојеће стање на евиденцији незапослених не може променити, у НСЗ-у су свесни проблема образовне структуре незапослених. Зато настоје да их укључе у програме обуке, преквалификације и доквалификације, и за то се сваке године издвајају значајне суме. На тај начин држава незапосленима без квалификације или с ниским степеном стручности пружа могућност да изуче занат који им може обезбедити радно место, а на њима је да ли ће ту шансу искористити или не.

У исто време, у Лесковцу је одржан Сајам запошљавања на којем је 18 послодаваца из Јабланичког округа понудило више од 300 радних места. Највише су се тражили текстилци, програмери, оператери, заваривачи и кувари. Биографију је предало 1.500 Лесковчана, односно практично је на једно понуђено радно место конкурисало по пет кандидата.

По последњим подацима из Статистичког билтена НСЗ-а, од 553.962 незапослених у Србији чак 33,22 процента су нестручни лица. Дакле, уз податак да више од трећине оних који траже посао у Србији нема квалификацију, разлика приликом конкурисања за радно место у појединим локалним самоуправама постаје још чуднија. Неминовно се намеће питање да ли део незапослених заиста тражи посао или је на евиденцији из неког другог разлога.

Национални координатор Међународне организације рада у Србији Јован Протић објашњава да је истраживање на тему транзиције младих од школе ка послу показало да она траје веома дуго и да је највећи проблем то што око 20 одсто младих стекне само основно образовање, а на посао чекају у просеку у три и по године.

– Најбрже се запошљавају млади с вишим стручним образовањем, па затим они са завршеним факултетом – указао је Протић. – Осим отежаних фактора за оне који долазе из сиромашних средина где немају могућности да нађу посао, преко недовољне материјалне подршке родитеља која би им омогућила да заврше високо или више образовање, највећи проблем у Србији је рано излажење младих из образовног система, тако да немају довољно вештина и јасну слику о томе чиме желе да се баве.

Он је додао да је ово доба целоживотног учења те да додатне вештине и знања треба да се стичу и током каријере и да је неопходно савладавати и нове технике.

Љ. Малешевић

У многим војвођанским општинама изједначен број радника и пензионера

Већ годинама је јасно да српски пензиони систем није прилагођен променама у демографском кретању становништва.

Наиме, свака пета особа у нашој држави старија је од 65 година, а демографска статистика показује да је први пут у историји Србије број старијих од 65 година премашио број млађих од 18 година. Од 115 општина у Србији чак 111 њих спада у демографски “стара” подручја.

Таква демографска слика довела је до тога да је у неким српским општинама више пензионера него радника. Из образложења које је Влада Србије упутила Скупштини Србије за измене и допуне Закона о ПИО види се да је неповољан однос броја радника и броја пензионера, као и да се тај тренд погоршава. Као пример наведено је да је крај прошле године на једног пензионера “ишло” 1,5 запослених, што је довело до дефицита у пословању Републичког фонда ПИО, који спроводи пензијско и инвалидско осигурање, због чега је готово 40 процената обавеза за редовну исплату нето пензија сваког месеца дотирано из буџета Србије.

Уз све то, ваља истаћи и чињеницу да од 1.712.245 пензионера у Србије чак милион њих прима најнижу пензију која је до сада износила 23.000 динара, а од новембра ће бити повећана на 26.059 динара. Уз овај податак треба истаћи да пензионери и са тако малим примањима издржавају своје породице. Истраживања показују да чак 54 одсто старих издржава неког од чланова породица, често су то деца па и унучад, а да тек сваком десетом пензионеру помажу њихови наследници.

Како је пензиони систем у Србији базиран на принципу солидарности то значи да је пензионерска каса пунија уколико више радника има радно место и за њега му се редовно уплаћују пензијски доприноси. Идеално би било да је три пута више запослених него пензионера, али је одавно јасно да од тога нема ништа јер Србија чак и када би запослила све незапослене који се налазе овог тренутка на евиденцији НСЗ не би могла да дође до таквог односа из простог разлога што нема толики број радно способног становништва односно оног између 15 и 64 година живота.

Најбољи однос броја пензионера и запослених од свих војвођанских општина бележи град Нови Сад, где је према подацима Републичког Фонда ПИО половином године било 72.184 пензионера за које је „радило” 169.329 радника

Према подацима Републичког фонда ПИО, у јуну ове године у општини Кула било је 9.371 пензионера, а радно место је имало 8.415 радника, односно има 956 пензионера више него запослених. Просечна нето зарада у Кули у јулу ове године, то је последњи објављени податак од стране РСЗ, била је 40.450 динара, што је за скоро 6.000 динара мање од просека у Војводини и за скоро 9 хиљада од републичког просека.

Више пензионера него запослених половином ове године било је и Чоки, Новом Кнежевцу, Сечњу, Новој Црњи, Пландишту, Опову, Сремским Карловцима и Темерину. Тако је у Чоки рецимо пензија стизала за 2.606 пензионера, а радило је 1.759 радника. У Новом Кнежевцу било је 2.355 пензионера, а 2.182 запослени, док је у Сечњу радило 2.230 радника и било 2.704 пензионера. У Новој Црњи пензију је примало 1.871 пензионер, а радно место је имало 1.650 запослених. Пландиште је половином године имало 2.364 пензионера и 2.027 радника. Реч је претежно о општинама Севернобанатске и Средњобанатске области у којима се из месеца у месец бележе просечне месечне нето зараде знатно мање и од просека. Међу њих су се “умешали” и Сремски Карловци, који припадају Јужнобачкој области која има највеће просечне нето зараде и то знатно веће од републичког просека, у којима је половином године било 1.879 пензионера и 1.462 запослена. Ту је и Темерин, који такође припада Јужнобачкој области, у којем је било 2.705 пензионера, а радило је 2.312 запослених.

“Тесан” однос између пензионера и запослених бележи се у општини Апатин, где је половином године према подацима Републичког фонда ПИО, било 6.813 пензионера, а радило је 6.861 радник односно запослени су “водили” за 48 више. Или, у Иругу има 2.021 пензионер и 2.297 радника. У Бачу има 3.015 запослених, а 2.614 пензионера. Србобран бележи 2.868 пензионера и свега 3.651 запосленог. У Бечеју је половином године било 8.190 пензионера, а 9.860 запослених. Врбас, који се налази у првој групи по развијености у Србији иако је и сам тражио да се разврста у другу, јер данас нема јаку индустрију какву је некад имао, има 9.340 пензионера и за само 1.193 више запослених односно 10.533. Кикинда, која последњих годину дана све више привлачи инвестиције, половином године имала је за само 836 више запослених него пензионера. Подаци показују да је било 14.081 пензионер и 14.917 запослених..

Развијеност привреде и повећан број инвеститора одржава се на однос пензионера и радника, па се тако тачно из тих података види које локалне самоуправе у Војводини имају привредни раст. Најбољи однос између пензионера и запослених од свих војвођанских општина бележи град Нови Сад, где је према подацима Републичког Фонда ПИО половином године било 72.184 пензионера за које је “радило” 169.329 радника, што значи да је дупло више било оних који

имају радно место од оних који добијају пензије. Дobar однос пензионера и запослених бележи и Суботица, где је било 32.708 пензионера, а радило је 47.808 запослених.

У Зрењанину је половином године било 28.151 пензионер, а радило је 38.725 радника, док је у Панчеву 33.537 радника имало радно место, а пензионера је било 27.327. У Сремској Митовици за 15.852 пензионера "радило" је 21.252 радника, док је у Сомбору тај однос био 19.713 пензионера и 22.993 радника. Вршац је половином године имао 10.816 пензионера и 15.789 радника. Повољнији однос између пензионера и радника има и Стара Пазова, где на 11.929 пензионера "дође" 23.360 радника, затим у Инђији где ради 14.389 радника, а пензије прима 8.609 пензионера. Дупло више запослених има у општини Пећинци, јер је половином године забележено 3.079 пензионера и 6.643 запослених. Дobar однос има и општина Рума у којој је било 10.396 пензионера и 15.787 радника.

Љубинка Малешевић

Истраживање: 34 одсто младих размишља да оде из Србије

Аутор текста: Миодраг Совиљ

Према резултатима истраживања "Зашто људи желе да оду из Србије", које је спровела организација "Србија 21" током јуна и јула ове године, 22 одсто грађана потенцијално жели да се исели из Србије, а као мотиви за иселење најчешће се истичу стандард, боље плаћен посао и лоша ситуацију у држави, речено је на трибини одржаној у Сава центру.

"На директно питање да ли бисте желели да одете из Србије постоји 22 одсто грађана Србије који потенцијално желе да одселе из Србије. Од тога 12 одсто данас размишља о томе, а десет одсто је у блиској прошлости размишљало о томе", рекао је Иван Андрић из организације "Србија 21".

Он је рекао да је међу онима који размишљају о одласку највише особа старости од 18 до 29 година и то 34 одсто, односно 450.000 грађана.

Андрић је рекао да од оних који желе да оду у иностранство 45 одсто размишља о трајном иселењу.

Готово 39.000 више људи умрло него што се родило 2017.

Према резултатима истраживања, које је спроведено у Србији на узорку од 1.000 пунолетних грађана, 41 одсто испитаника као разлоге за одлазак из Србије наводи стандард, 36 одсто боље плаћен посао, а девет одсто лошу ситуацију у држави.

"То је немогућност да предвиде да од свог рада могу да живе лепо у Србији", констатовоао је он.

Андрић је рекао да је на питање да ли се боље живи у иностранству 53 одсто испитаника одговорило да је сигурно да се боље живи, док је 12 одсто одговорило да се боље живи у Србији.

На питање где желе да оду, 85 одсто испитаника је рекло да жели да оде у западне земље, а то су Немачка, Швајцарска, Аустрија, Италија, Америка, а само два одсто жели да оде у Русију.

Андрић је подсетио да у Србији живи седам милиона становника, да је у 2017. години 38.800 више умрлих него рођених, а процена је да је прошле године из земље отишло од 40.000 до 69.000 људи.

Извор: Н1

Дијаспора: 92% испитаних каже да живи боље у иностранству него у Србији

Истраживање је спроведно током јула и августа и у дијаспори онлајн анкетом међу 2.149 пунолетних испитаника који су се иселили из Србије.

Како се наводи у резултатима истраживања, 92 одсто анкетираних каже да живи боље у иностранству него у Србији.

На питање због чега им је боље у иностранству 37 одсто анкетираних истиче бољи животни стандард, 13 одсто уређену државу, а шест одсто безбедност.

Упитани да ли ће се вратити у Србију, 41 одсто испитаних то не планира, док би се 35 одсто вратило, али тек када буду у пензији.

Будућност своје деце у иностранству види 90 одсто испитаних.

Члан Фискалног савета Србије Владимир Вучковић рекао је да у "оптимистичној, доброј, могућој варијанти види Србију са нешто мање људи него што је то данас, Србију отворених граница где ће бити омогућен прилив и одлив људи".

Он је рекао да пут ка западу омогућава такву перспективу.

Вучковић је рекао да би једног дана требало да се навикнемо, да поред тога што ће људи ићи даље, да имамо и људе који долазе у Србију из Азије, Африке, ако будемо динамичније расли од њих.

"То може да се деси и то треба да се деси. То је за мене неки сценарио и развој догађаја који је прихватљив и који треба да имамо у глави и да у односу на то меримо ову нашу причу. Све друго може да нас задржи у овом очајању или разочараности у којој се налазимо", рекао је Вучковић.

Он је рекао да до тога може да се дође тако што ће економија бити рационалнија, "што ће се неком узети, а неком дати паре".

Вучковић је рекао да економија мора да се заснива на оптимизму, да људи виде да се ствари поправљају и да ће се Србија развијати у сваком смислу.

Он је рекао да је поред макроекономске стабилности коју имамо, неопходно, између осталог, да се смањују порези и развија приватни сектор, инвестира у образовање и здравство.

Поверење у институције ниско

Професорка Факултета за медије и комуникације социјални психолог Јасна Милошевић Ђорђевић рекла је да је оно што би некога у психолошком смислу задржало да остане у земљи осећај да има контролу над сопственим животом, да сам управља и својом каријером и другим аспектима живота.

Она је рекла да се из овог, али и из многих других истраживања, види да то изостаје.

Психолози сматрају да је младима дојадило да студирају не знајући да ли ће имати посао, или раде, не знајући да ли ће имати пензију. Иностранство им нуди сигурност.

Да ли би ситуација била другачија да је просечна плата 500 или 600 евра? Не посебно, поручују у Фискалном савету. Држава се, кажу, на погрешан начин бави мотивисањем младих да остану у Србији.

"Кад од економије тражите да подржи овај циљ, обично се мисли "хајде да развијамо ИТ", "хајде да пореским олакшицама развијамо тако неке фенси делатности", где ће ти "паметни" да учествују. То је погрешно. Они ће се у уређеној земљи снаћи. Треба помоћи онима који су социјално угрожени а нису "паметни".

"Видимо да је поверење у институције ниско, то су и полиција и судство и здравство и образовање, а и задовољство животом је изузетно ниско", рекла је Милошевић Ђорђевић.

Истакла је да "осећај беспомоћности, безнадежности, немања перспективе и осећаја да можемо да управљамо својим животом, поред економских фактора, значајно доприноси негативном тренду да људи трајно, посебно млади и образовани, желе да се иселе".

Ни улазак у Европску унију не би, барем у првом тренутку, донео ништа у погледу смањења емиграције. Примери за то су Хрватска и Бугарска, у којима се одлив становништва захваљујући визној либерализацији само увећао.